

Diuen, diuen, diuen...

Dc, 13/04/2022 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

(*Andreu Trilla*) El nostre món s'ha convertit, vulgues o no vulgues, en una gran caixa de ressonància, on les notícies, les de debò, les dubtoses i les falses, es barregen i interaccionen sense parar. De fet, t'asseus davant l'ordinador per escriure aquestes quatre ratlles, i el problema és abstraure't i deixar de banda el bombardeig d'"inputs" com sembla que se n'ha de dir ara.

Sobre què escriure breument? Mare de Déu, sobre la vaga dels mestres? Sobre l'olímpica manera com el senyor Conseller passa dels qui l'escriדassen? Sobre la brutal matança a Ucraïna? Sobre uns preus de l'energia que no paren d'anar amunt i que faran patir fred a més d'una persona gran abans que arribi el bon temps? Sobre la desorientació enfellonida que campa en el món escolar davant d'un futur insegur? Sobre el possible desabastiment que provoca la vaga de transport per camió i les primeres cues en algun mercat? Sobre les noves cuades de la COVID a la Xina? Sobre la grip que ja comença a fer estralls, ara que afluixa la pandèmia a casa nostra? Sobre la "pertinax sequía" com deia aquella personatge de mala memòria?

Disculpeu-me, no pretenia ser exhaustiu: no acabariem mai.

Voleu dir que, de fet, el tema no és precisament aquesta imparable invasió de notícies que et fiquen a pressió tant si les vols com si no? I com ens en defensem, d'aquesta invasió que no té res de subtil, Pere Calders *dixit*? No caldria començar a fer servir el sentit comú (ja ho sabem: el menys comú dels sentits), per afegir-hi distància, bon humor i un bon xic de dubtes?

La nostra salut mental hi sortiria guanyant. Però, és clar, no podem ni tan sols dinar sense tenir el mòbil al costat, sense fer una ullada al *whatsapp* cada cop que refila, sense patir perquè m'he perdut la darrera notícia...

La tirania del "Diuen, diuen, diuen..." és tan gran que ni quaranta quaresmes ben fetes ens podrien retornar la pau perduda. Entre el temps perdut amb el mòbil (i deixem de banda els jocs) i el temps que dediquem a lamentar-nos de la manca de temps que tenim per a tot, la feinada que podríem arribar a fer. O les passejades que podríem fer, o les migdiades del canonge si molt m'apureu.

Com és que estem tan desmanegats? O soc jo que ho somio? Podríem provar un canvi estratègic ara que arriba la primavera? Qui sap? Potser encara hi seríem a temps... Bona sort!

*Andreu Trilla
Escolapi.*